

zagi Ryckmansa, laureata przyznawanej co dziesięć lat nagrody w dziedzinie filologii orientalnej i klasycznej (1950—1959). Uroczystość zaszczylił swą obecnością Jego Eminencja Ks. Kardynał Bernard Alfrink, arcybiskup Utrechtu, niegdyś profesor Starego Testamentu na Uniwersytecie w Nijmegen.

Louvain

Ks. EDWARD LIPIŃSKI

Ks. Tadeusz Szwagrzyk, Kraków Częstochowa

Ś. P.

KS. BP DR ZDZISŁAW GOLIŃSKI

W dwanaście lat zaledwie po zgonie Ks. bpa dra Teodora Kubiny ubył z episkopatu Polskiego drugi z kolei Ordynariusz Diecezji Częstochowskiej, śp. ks. bp Zdzisław Goliński. Już od dłuższego czasu wyglądał na przemęczonego, ale pracował normalnie, nie oszczędzając się do końca. W sobotę dnia 6 lipca 1963 roku zakończył swe życie.

Stosunkowo niedługie, ale wypełnione intensywną pracą, było życie Zmarłego. Urodził się ks. bp. Goliński dnia 23 grudnia 1908 roku w Urzędowie, pow. Kraśnik, woj. lubelskie. Początkowe nauki pobierał w domu rodzinnym, a następnie uczył się w Państwowym Gimnazjum im. Jana Zamoyskiego w Zamościu, gdzie też w 1926 roku uzyskał świadectwo dojrzałości.

Studia filozoficzno-teologiczne odbył w Seminarium Duchownym w Lublinie w latach 1926—1930. Święcenia kapłańskie otrzymał 28 czerwca 1931 r. w katedrze lubelskiej. Studia specjalistyczne odbywał na Wydziale Teologicznym Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, specjalizując się w dziedzinie teologii moralnej. Tu też uzyskał stopień doktora teologii w czerwcu 1933 r. Dalsze studia odbył w Rzymie na „Gregorianum” i „Angelicum” w latach 1933/34. Od września 1934 r. pracował jako ojciec duchowny w Gimnazjum Biskupim w Lublinie, pełniąc równocześnie obowiązki starszego asystenta na Wydziale Teologicznym KUL. W roku akademickim 1933/38 objął na tejże uczelni jako zastępca profesora wykłady teologii moralnej.

9 listopada 1939 r. aresztowany i uwięziony na Zamku Lubelskim przez Niemców, przebywa tam do 23 marca 1940. Następnie pełnił funkcje prokuratora i profesora w Lubelskim Seminarium Duchownym.

W październiku 1943 biskup lubelski M. Fulman mianował go kanonikiem gremialnym kapituły lubelskiej. Od listopada 1944 wykładał teologię moralną na Wydziale Teologicznym KUL.

Habilitował się na KULu z teologii moralnej w dniu 22 VI 1945 r. W latach 1945—1951 pełnił funkcje prezesa Samopomocy Duchowieństwa Diecezji Lubelskiej.

28 marca 1947 r. Stolica Apostolska mianowała ks. prof. Z. Golińskiego biskupem pomocniczym w Lublinie. Sakrę biskupią otrzymał 3 sierpnia tegoż roku w katedrze lubelskiej z rąk ówczesnego Ordynariusza lubelskiego ks. biskupa Dr Stefana Wyszyńskiego. W tym samym roku objął ks. bp Goliński stanowisko dziekana kapituły lubelskiej i przewodniczącego Wydziału Duszpasterstwa Kurii Diecezjalnej. Pełnił też obowiązki rządcy parafii katedralnej.

29 maja 1951 r. Stolica Apostolska mianowała go ordynariuszem diecezji częstochowskiej, a 17 czerwca tegoż roku ks. bp Zdzisław Goliński objął rządę diecezji.

Program swej pracy przedstawił w ingresowym liście, skierowanym do duchowieństwa i wiernych powierzonej mu diecezji.

Patrząc na całość prac i dzieło drugiego z kolei biskupa częstochowskiego, należy podkreślić także, to co uczynił na gruncie odnowy życia liturgicznego w diecezji. Wystarczy tu wspomnieć choćby liczne kursy i wykłady specjalistyczne z tej dziedziny, nie tylko zresztą dla duchowieństwa. Zmarły był wielkim zwolennikiem i propagatorem muzyki sakralnej i śpiewu gregoriańskiego. W tym też celu powołuje do istnienia Komisję Liturgiczną i żywo interesuje się jej pracami.

SP. Ks. Biskup Goliński, któremu nigdy nie brakowało czasu, by zając się sprawami liturgii był również przyjacielem naszego pisma. Kiedy Redakcja Ruchu Biblijnego i Liturgicznego, kilka lat temu, znalazła się w kłopotach lokalowych, wówczas mimo ciasnoty naszego domu znalazło się jeszcze miejsce, w gmachu Częstochowskiego Seminarium Duchownego w Krakowie i dla redakcji. Z lokalu tego redakcja i administracja R.B.L. korzysta do dnia dzisiejszego.

Przy swych zdolnościach, wielkiej pilności i sumienności, jaką się ks. biskup Zdzisław Goliński odznaczał, mógłby zdziałać znacznie więcej. Śmierć zaskoczyła Go nagle, jednak już i te prace stawiają Zmarłego wśród zasłużonych działaczy życia liturgicznego okresu powojennego.

Kraków

Ks. TADEUSZ SZWAGRZYK

O. Robert Świętochowski OP, Kraków

W dziesiątą rocznicę śmierci o. Efrema Glińskiego OP. (1953—1963).

Dominikanie polscy nie mają szczęścia do biblistów. W roku 1943 cegła, spadająca z dachu we Lwowie, zabiła o. Atanazego Fica, a 10 lat później, tj. 31 X 1953 r. zmarł tragicznie o. Efrema Gliński. W czasie leczniczego zabiegu elektryzacji został porażony prądem.

O. Efrema Gliński urodził się 4 XII 1910 r. w Żółkwi. Na chrzcie otrzymał imiona Kazimierz Felicjan. Był synem Ludwika, komisarza starostwa żółkiewskiego i Antoniny z Pozorinich, z pochodzenia Włoszki. Mając 5 lat zapadł na ospę, której pozostałością była utrata lewego oka. W dwunastym roku życia umarł mu ojciec, wobec czego matka była zmuszona przyjąć posadę urzędniczką w Dyrekcji Skarbowej, aby wyżywić troje dzieci. W gimnazjum im. hetm. Stanisława Żółkiewskiego wybił się na najlepszego ucznia i dnia 23 V 1929 r. zdał maturę w przeciągu 15 minut. Jeszcze tego samego dnia wniósł podanie do Zakonu Kaznodziej-skiego z prośbą o przyjęcie do nowicjatu. Habit dominikański przywdział 21 VIII 1929 r. u grobu św. Jacka w Krakowie i otrzymał nowe imię Efrema - Maria. Nowicjat odbywał pod kierunkiem magistra o. Cyryla Markiewicza. Złożywszy śluby zakonne 22 VIII 1930 r., udał się na studia filozoficzne do Kolegium swego zakonu we Lwowie. Ukończył je po trzech latach z wynikiem ogólnym „eminenter”. Na teologię wystali go przełożeni do Kolegium *Angelicum* w Rzymie, gdzie jego nauczycielem był m. in. o. J. Vosté. Dnia 7 VII 1935 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Do Polski powrócił w lipcu 1937 r. ze stopniem lekcjanta i lektora teo-